

ת"פ 43923/07/14 - מדינת ישראל נגד אמיר יגמור

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 43923-07-14 מדינת ישראל נ' יגמור
בפני כב' השופט הבכיר אמנון כהן

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי) המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד מוריה ביינה
נגד
אמיר יגמור
באמצעות ב"כ עו"ד אריאל הרמן
הנאשם

הכרעת דין

בכתב האישום המקורי יוחסו לנאשם עבירות של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, חבלה בכוונה מחמירה וייצור נשק.

לפני שמיעת הראיות, תיקנה התביעה את כתב האישום, במובן זה שהוראת החיקוק היחידה, לפיה הואשם הנאשם, נותרה סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, בניגוד לסעיף 332(3) לחוק העונשין.

בהתאם לאמור בכתב האישום, בתאריך 4.7.14, בין השעות 00:00-23:00, ברח' משה ברעם בירושלים, בעקבות רצח הנער מוחמד אבו חדיר, הצטרף הנאשם לאחרים בידעו שבכוונתם לפגוע ביהודים על ידי ידוי אבנים לעבר נוסעים בכביש ובכדי לחסום את הכביש. האחרים הבעירו צמיג על הכביש. בהמשך, נטען, כי האחרים יידו אבנים לעבר כלי הרכב שנסעו במקום אותה עת וכי הנאשם יידה אבן אחת, וזאת בכוונה לפגוע בנוסעים בכביש ולסכן את בטיחותם של כלל המשתמשים בדרך.

ראיות התביעה הוגשו בהסכמה ובא כוח הנאשם ויתר על חקירות נגדיות. בנסיבות אלה, נשמעה עדותו של הנאשם ולאחר מכן סיכמו הצדדים את טענותיהם.

העד עופר אזולאי (ת/3) מסר, כי בעת שנהג, נזרקה עליו אבן, אשר ניפצה את השמשה וכן ראה שני אנשים רעולי פנים אשר זרקו צמיג בוער לכיוון הכביש.

העדה שיר יהודית אשכנזי (ת/4) מסרה, כי בעת נהיגתה, הבחינה במשהו בוער. לפיכך, האטה עד שראתה צמיג בוער וכן אדם רעול פנים. העדה המשיכה ומסרה, כי "נתנה גז" וברחה. כמו כן, מסרה, כי הבחינה שבידי המתפרעים נמצאו אבנים.

הנאשם לא הכחיש כי היה במקום ביחד עם האחרים וכי ראה את הבערת הצמיג וזריקתו לכביש. כן, אישר, כי חלק מאותם אחרים שהשתתפו באירוע היו רעולי פנים וכי נזרקו אבנים לעבר כלי הרכב. אשר לחלקו באירוע, טען בבית המשפט, כי זרק אבן אחת לעבר עץ וכי האבן פגעה בעץ.

גרסתו של הנאשם לא הייתה מהימנה בעיניו והיא גם אינה תואמת את הודעתו במשטרה וכן את דבריו לשוטרי מתן יעקב, אשר עצר את הנאשם.

בת/6 נכתב על ידי מתן יעקב כדלקמן: "אציין שהודעתי לו שהוא עצור וכל מה שיגיד ישמש כראיה נגדו בבית המשפט. שאלתי אותו למה עשית את זה? ואמיר אמר לי 'אני לא רציתי לעשות את זה. זה חברים שלי גררו אותי לזה'". הנאשם שיתף פעולה בחקירתו במשטרה ומסר פרטים מלאים על האירוע, לרבות שמותיהם של אחרים וחלקם באירוע.

להלן אצטט חלקים מהודעתו (ת/1): "... בזמן שירדתי לכיוון מפעל הקרח, ראיתי קבוצה של אנשים יושבים ואמרו לי לבוא כי הם רוצים לעשות משהו. אני שאלתי מה זה. הוא אמר לי לחכות עד שיגיע קרוב משפחה שלו... אחרי חמש דקות לערך, הם שמו רעלות על הפנים, אחזו אבנים והתחילו לזרוק על הכביש הראשי... לאחר שהם זרקו את האבנים, הלכו לכיוון בית צפאפה דרך הוואדי. אני ברחתי איתם. בזמן הזה פגשנו מישהו אחר בשם מחמוד עליאן נוסף, הוא החביא בוויה דליק בתוך החולצה שלו, איתו היה בחור. איני יודע שם שלו, אבל אני יודע אח של מוראד... המשכנו להסתובב. בזמן הזה ראיתי שם קרוב ל-15 נערים... בזמן הזה מחמוד עליאן הגבוה שפגשנו ליד המסגד, נתן לו את החומר ששפך אותו בתוך הצמיג והצית אותו. אז **חיכינו** שנשרף הצמיג ואז מוחמד עליאן **שהיה איתנו מהתחלה**, ביחד עם מוחמד הקטן, הרימו את הצמיג וזרקו אותו לתחתי המדרגות. כאן **סיימנו והלכנו**..." (עמ' 2 שורות 29 עד עמ' 3 שורה 45; ההדגשות שלי - א.כ.). כאשר נשאל הנאשם מה הוא עשה ומה הוא זרק, הוא השיב: "זרקתי אבן אחת. פגעה בעץ, לא בכביש ולא ברכב" (עמ' 3 שורה 65). כאשר נשאל לגבי חלקו של מוחמד עליאן, השיב כי הנ"ל הביא חומר דליק, זרק אבנים ו"רצה להביא את הצעירים כדי שיצטרפו אלינו" (עמ' 4 שורה 81; ההדגשה שלי - א.כ.). בהמשך, נשאל הנאשם "למה זרקתם אבנים?", השיב כי "זה בגלל בעיות נגד ערבים" וכי הפעולה הייתה נגד יהודים. כאשר נשאל למה הסכים להצטרף לחבריו, השיב כדלקמן: "משכו אותי לזה. אני לא יודע למה..." (עמ' 6 שורה 174).

עיון בהודעתו של הנאשם במשטרה מצביע על כך, שהנאשם נטל חלק פעיל באירוע, וזאת לאחר שנגרר על ידי חבריו, ולא נמצאה טענה כלשהי, ולו ברמז, לפיה לא התכוון הנאשם לזרוק את האבן לעבר היהודים. כל שאמר הנאשם היה, כי זרק אבן אחת אשר פגעה בעץ. הנאשם לא ציין בהודעתו במשטרה כי לא התכוון לזרוק אבן לעבר הכביש ו/או כי התכוון לפגוע מלכתחילה בעץ, אלא, כך מתברר, ניסה להמעיט מחלקו באירוע. בחקירתו הנגדית השיב, כי האירוע היה על רקע הירצחו של הנער אבו חדיר (עמ' 15 שורה 28), וכי האירוע נמשך זמן לא מבוטל. כמו כן, העיד, כי העץ אליו זרק את האבן היה במרחק של כ-5-6 מטרים ממנו, ומיד לאחר העץ, היה הכביש לעברו נזרקו האבנים.

ניתן לסכם ולומר, כי הנאשם ראה את חבריו מכסים את פניהם, מיידים אבנים, ולמרות שראה את מעשיהם, לרבות זריקת צמיג בוער לעבר הכביש, הוא בחר להישאר ואף לזרוק אבן.

כאמור, הנאשם טען כי בהיותו שחקן פוטבול, הוא נוהג לזרוק אבנים על עצים, ונראה כי טענה זו נשמעה "תמוהה" בלשון המעטה, גם לבא כוחו (עמ' 21 שורה 25 לסיכומיו). בא כוח הנאשם המשיך וטען, כי לכל היותר, ניתן "להרחיב את אחריותו הפלילית לסיוע" מאחר שהיה במקום ונשאר עם המבצעים העיקריים. אך, בנסיבות שתוארו לעיל, אינני נותן אמון בגרסתו של הנאשם ולפיכך אני מרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום המתוקן, דהיינו, סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, בניגוד לסעיף 332(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה היום, י"ד אייר תשע"ה, 03 מאי 2015, במעמד הצדדים